

De emotionele kant van het leren rekenen

Hans ter Heege

Als kinderen rekenen-wiskunde leren, zien we dat daarbij, veelal tegelijk met het leerproces, emoties een rol spelen. Het zijn vaak positieve, maar helaas soms ook negatieve gevoelens. Het kan zijn dat emoties snel ‘vervliegen’, dus ‘vanzelf oplossen’ – dit zal het meest voorkomen. Als het positieve emoties zijn, is er niets aan de hand. Maar als negatieve gevoelens zich ‘vastzetten’, kunnen deze op den duur een belemmering vormen voor leren van toekomstige reken-wiskundige leerstof. Misschien ontwikkelen kinderen wel een negatieve kijk op het vak, of – even problematisch – op de leraar die het vak rekenen-wiskunde geeft. De emotionele ervaringen die kinderen tijdens de reken-wiskundeles hebben, moeten dus niet worden veronachtzaamd.

De gevoelens die kinderen tijdens de rekenwiskundeles hebben kunnen worden gevoed door hun leraar, door klasgenoten, ouders (of grootouders), dus door de school of de thuisomgeving. Deze omgevingsfactoren versterken de houding die kinderen kunnen ontwikkelen.

Over welke gevoelens hebben we het dan? Positief is bijvoorbeeld een gevoel van opluchting en tevredenheid, negatieve gevoelens duiden op angst voor het vak of voor de leraar die het vak onderwijst, of – in het algemeen – op onzekerheid. Het beeld dat kinderen van zichzelf hebben, wordt er sterk door beïnvloed.

Leraren zouden aandacht moeten schenken aan deze emotionele processen in de reken-wiskundeles. Van hen wordt gevraagd ze te onderkennen, te observeren en er iets aan te doen. Daarvoor zouden handreikingen moeten worden gegeven voor het voorkomen en verhelpen van eventuele negatieve effecten van het onderwijs in rekenen-wiskunde. Deze handreikingen moeten echter voor een belangrijk deel nog worden ontwikkeld.